

[Hrvatska](#), [Izdvojeno](#)

Asistentica Ratković: O radu na neodređeno vrijeme mogu samo maštati

objavljeno prije 5 dana Piše [Biljana Bašić](#)

0

učiteljica se slozila s tim.

Donosimo i treću ispovijest jedne asistentice u nastavi. Sanja Ratković je diplomirana učiteljica, s pojačanim programom iz nastavnog predmeta Engleski jezik. Ratković živi u Solinu, a radi u jednoj školi na području Splita u posebnom razrednom odjeljenju. Ona je postala pomoćnica u nastavi jednim dijelom i zbog toga što nije mogla naći posao striktno u struci kao diplomirana učiteljica.

Evo kakvo je njeno iskustvo:

„ Nakon višegodišnjeg “šetanja” po zamjenama, od jednog dana do dva, maksimalno tri mjeseca i nemogućnosti dobivanja duže zamjene kao učiteljice (npr. zamjena za porodiljni) s čime bih itekako bila zadovoljna, a da ne govorimo o zaposlenju na neodređeno vrijeme, odlučila sam se za posao pomoćnice u nastavi.

Kao pomoćnica u nastavi radim 4 godine, a nadam se nakon ljeta da ću raditi i petu. Po mom mišljenju, u radu sam se snašla dobro (vjerojatno uvijek može bolje, ali nitko se ne žali pa vjerujem da je dobro). Imala sam sreću jer sam naišla na izuzetno dobru suradnju sa svim sudionicima djetetovog obrazovanja (roditelji, učitelji, stručna služba).

Prve tri godine bili smo u redovnom razredu, suradnja s učiteljicom je bila odlična. Prije svakog sata smo se dogovarale o načinu pružanja podrške. Nakon određenog vremena to je dolazilo spontano i nije nam trebao dogovor. Točno sam znala kada djetetu treba pružiti podršku, a kad se trebam povući. Razred je dijete prihvatio odlično i mene skupa s njim, velikim dijelom zahvaljujući učiteljici, ali i djeca su jednostavno takva da su ga prihvatili kao svoga. U 4. razredu prešli smo u posebnu skupinu, koja se otvorila u djetetovoj matičnoj školi. Tamo ima nastavu iz Matematike, Hrvatskog jezika, Prirode i društva, a odgojne predmete odrađuje u svom redovnom razredu. Srećom i u posebnoj skupini sam naišla na izuzetnu učiteljicu (edukacijski rehabilitator). Također smo se o svemu uspjele o dogovoriti, a sve u najboljem interesu djeteta. Rad u skupini me je oduševio (vjerojatno jer je skupina djece poprilično dobra, imamo mi svojih “svakakvih” dana, ali sve se to izdrži) i zavoljela sam ovaj posao još i više. Svaki, pa i najmanji napredak, ne samo učenika s kojim

radim, nego svih u skupini me neopisivo veseli i tada zaboravljam na poteškoće koje ovaj posao ima.

Sponzorirano

linker
SPONSORED LINKS

1 mega trik za osvajanje €1580

Suradnja kako sam već spomenula s učiteljicama je odlična, ali isto tako i s ostalim zaposlenicima škole s kojima sam u kontaktu, pogotovo sa stručnom službom koja nam je uvijek na raspolaganju za bilo kakve probleme, nedoumice, pitanja. Moram tu posebno istaknuti našu koordinatoricu koja je prije svega čovjek. Bilo kada bilo gdje ona je tu za nas i uz nas i na tome joj veliko hvala.

E sada, najveći problem nas pomoćnika u nastavi je naša doista mala plaća. Nedavno sam čitala nekoliko članaka koji navode da nam je plaća od 2800 do 3500kn. Brutto ili netto? Moja neto plaća je 2000- 2300 kuna, plus putni troškovi. Hm, putni troškovi? Kao putni trošak isplaćuje mi se cijena pokazne karte. U redu. No, kada su praznici, ta cijena nam se umanjuje za dane nedolaska na posao. Mogu li ja kupiti mjesečnu kartu za pola mjeseca? Koliko ja znam, ne mogu. Znači, nama se kao putni trošak ne plaća autobusna karta u oba smjera, niti po kilometru, nego mjesečna pokazna karta koja ima istu cijenu kupila je ja 1-og, 15-og ili 30-og u mjesecu. Izuzetak je 6. mjesec ove školske godine kad je prvi put u ovih 4 godine isplaćen puni iznos za pokaznu kartu bez obzira što je školska godina završila 21. lipnja. Možda im je ukazano na nepravilnost u obračunu pa smo dobili cijeli iznos. Vidjeti ćemo kako će se nastaviti isplaćivati u sljedećoj školskoj godini.

Ministarstvo znanosti i obrazovanja govori kako je donijeta klasifikacija našeg zanimanja i Pravilnik o pomoćnicima u nastavi. Pravilnik je tu, pročitala sam ga, iskreno, jednom, i to mi je bilo dovoljno. Uglavnom u njemu sam mogla pročitati samo što su naše dužnosti, ali ništa o našim pravima. Npr. ništa ne piše o vrsti ugovora koji se potpisuje(logično bi bilo ugovor o radu, ne o djelu, a i toga ima), visini plaće, pravu na regres, božićnica, troškovi školskih izleta (kad ste u pratnji učenika) itd.

Dolazimo i do toga da se u Koprivničko-križevačkoj županiji isplaćuje satnica od 19,00kn/h, što je jako tužno, a mi ostali bi morali, biti sretni što dobivamo 25,00 kn/h dok evo Dubrovačko-neretvanska županija diže satnicu na 35,00kn/h. Svaka im čast, neka se drugi ugledaju na njih.

Naša prava moraju moraju biti regulirana na razini države, odnosno MZO se treba pozabaviti s tim pitanjima, a ne da gradonačelnici, načelnici i tko li već odlučuju o cijeni našeg rada.

O radu na neodređeno ili na puno radno vrijeme, čini mi se, mogu samo maštati”.

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije